

column

Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosofe en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

69

Uit gretigheid stortte ik me volkomen op alles wat het studentenleven te bieden had aan vriendschap, liefde, kennis en cultuur

Natuurlijke drugs

“Zeg, heb jij drugs gebruikt?” Pats! De vraag knalt als een zweepslag bij me binnen, ik ben totaal van mijn apropos. “Hoezo?” stamel ik. “Nou, je pupillen zijn zo groot en je staart zo intens naar me.” Onmiddellijk sla ik mijn ogen neer. Tijdens de rest van het gesprek met mijn filosofiedocent durf ik nauwelijks meer een blik op haar vriendelijke, gegroefde gezicht te werpen. Ik voel me betrappt. En toch heb ik helemaal geen drugs gebruikt.

Een paar maanden later maakt iemand een soortgelijke opmerking. Middein een openhartig gesprek in een boekhandel vraagt een man of het wel goed met me gaat; mijn ogen puilen een beetje uit. “Lijkt het soms alsof ik stoned ben?” vraag ik gegeneerd. “Ja, nu je het zegt”, antwoordt hij. “Is dat ook zo?” Opnieuw ontken ik, maar zou hij me geloven?

Ik geloof dat ik wel begrijp waarom mensen me in mijn studententijd soms van drugsgebruik verdachten. Uit gretigheid stortte ik me volkomen op alles wat het studentenleven te bieden had aan vriendschap, liefde, kennis en cultuur. Maar omdat ik onvoldoende de tijd nam om alles te verwerken, was ik chronisch overprikkeld en voortdurend in gevecht met de bijbehorende klachten, zoals moeheid, hoofdpijn, duizeligheid en overgevoeligheid voor licht. Eigenlijk had ik het soms nodig om dagenlang in een donkere, prikkelarme kamer bij te komen van mijn chaotische leven. Maar omdat ik weigerde dingen te missen, denderde ik gewoon door, mijn symptomen via pure wilskracht onderdrukkend.

Ondertussen verslond ik gretig mystieke literatuur, van Meister Eckhart tot Ety Hillesum, wat me stimuleerde om mijn wankele, zweverige toestand als een springplank naar hoger sferen te beschouwen. Soms, op mijn meest overprikkelde momenten, was het alsof ik mezelf een natuurlijke drug had toegediend: mijn uitputting veranderde in een soort psychedelische trip, en de hele wereld werd een explosie van sferen en kleuren die rechtstreeks bij me binnenknalden. Ik verzette me niet, maar onderging het vol verwondering. Was ik onderweg van een feestje naar huis, dan kon ik zomaar een halfuur op een brug blijven staren naar de maan, alsof ik werd opgezogen door het mysterieuze licht.

Blijkbaar konden buitenstaanders mijn vreemde, manische toestand soms aflezen aan mijn overdreven innige blik, vooral als ik mijn vermoeide hersenen moest samenpersen om me op een gesprek te concentreren. Niet zo vreemd dat ze me weleens vroegen of ik drugs had gebruikt, en dat ik me dan stiekem een beetje betrappt voelde.